

Sárisáp, 1920. október 20. – 1976

Bányászszülők gyermeke. Az elemi iskola elvégzése után asztalostanonc volt, segédként dolgozott. 1937. szeptemberben bányász lett, 1941-ig a dorogi szénbányáknál csillás, majd katonai szolgálatot teljesített. 1942. júniusban a szovjet frontra vitték, 1943. novemberi hazatérése után leszerelték. 1945. áprilisban belépett a Magyar Kommunista Pártba, a szovjet kórházban tolmács volt, majd visszatért a bányába; 1947. januárig rendőri szolgálatot vállalt az esztergomi járási rendőrkapitányságon, majd 1948. novemberig ismét bányászként kereste kenyerét. Felrendelték az Iparügyi Minisztériumba, a személyzeti osztályon előadó volt, bánya, energia, vegyi, ipari csoport vezetője. 1949. októberben a Gazdasági és Műszaki Akadémiára került. Egy év tanulás után levelező hallgató lett, 1950-ben kinevezték a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium személyzeti miniszterhelyettesévé. 1953. április 6-án beosztásából leváltották, a Várpalotai Szénbányászati Vállalat igazgatója lett, majd 1955. augusztus végén három éves pártfőiskolára küldték. 1956 novemberében pártszervezői feladattal a pécsi szénmedencébe ment, majd a Közép-dunántúli és a Várpalotai Szénbányászati Trösztnél széntermelési kormánybiztos volt. 1956 decemberében lépett be az MSZMP-be, tagja lett a bányászszakszervezet vezetőségének. 1957. május 1-jén kinevezték a nehézipari miniszter bányászati ágazati helyettesévé. Beosztásából 1967. december 31-én felmentették, 1968. január 1-jén az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőség elnökhelyettese lett.